

ผลของโปรแกรมการจัดการเรียนรู้เพศศึกษาเพื่อป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 - 6 โรงเรียนแห่งหนึ่งในอำเภอลำลูกกา ปทุมธานี

เบญจพร เขาวนเกต *

สมคิด ปราบภัย **

นพรัตน์ ศุทธิถกล ***

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของโปรแกรมการจัดการเรียนรู้เพศศึกษาเพื่อป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 - 6 โรงเรียนแห่งหนึ่งในอำเภอลำลูกกา ปทุมธานี โดยใช้รูปแบบการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi - experimental research) มีวัตถุประสงค์หลักเพื่อศึกษาผลของโปรแกรมการจัดการเรียนรู้เพศศึกษาเพื่อป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 - 6 และเพื่อศึกษาความรู้ เจตคติ ทักษะในการป้องกันพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ โดยทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยการใช้แบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติเชิงพรรณนา ผู้วิจัยนำแบบสอบถามและแบบทดสอบความรู้เรื่องเพศศึกษาลงมือไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างทันที แล้วบันทึกผลการสอบไว้เป็นคะแนนหลังเรียน (Post - test) ผลการวิจัยสรุปได้ว่า นักเรียนส่วนใหญ่พักอาศัยอยู่กับพ่อแม่ พฤติกรรมทางเพศก่อนเข้าร่วมโปรแกรมมีระดับพฤติกรรมในทางปฏิบัติที่ดี ความรู้เกี่ยวกับเพศวิถีศึกษาหลังดำเนินกิจกรรมการเข้าร่วมโปรแกรมคะแนนเฉลี่ยเพิ่มมากขึ้น ความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยด้านเพศวิถีศึกษาหลังเข้าร่วมโปรแกรมนักเรียนมีระดับความรู้เรื่องเพศวิถีศึกษาคะแนนเฉลี่ยเพิ่มมากขึ้น ร้อยละการตอบถูกในประเด็นคำถามความรู้เกี่ยวกับเพศวิถีศึกษานักเรียนตอบคำถามได้ถูกต้อง ผลการเปรียบเทียบทัศนคติต่อเพศวิถีศึกษาหลังการเข้าร่วมโปรแกรมมีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มมากขึ้น ผลข้อคำถามทัศนคติต่อเพศวิถีศึกษานักเรียนเห็นด้วยกับข้อความที่มีความหมายทางบวก ระดับความตั้งใจใฝ่พฤติกรรมป้องกันการมีเพศสัมพันธ์หลังเข้าร่วมโปรแกรมความตั้งใจใฝ่พฤติกรรมป้องกันการมีเพศสัมพันธ์อยู่ในระดับดี

คำสำคัญ : เพศวิถีศึกษา, พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ, การตั้งครรภีในวัยรุ่น

* นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

** อาจารย์สมคิด ปราบภัย สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

*** ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นพรัตน์ ศุทธิถกล สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ติดต่อผู้พิมพ์: เบญจพร เขาวนเกต E-mail.: benjaporn.chao@ku.th มือถือ 097-0237294

รับบทความ 5 ธันวาคม 2565 แก้ไขบทความ 31 มกราคม 2566 ตอรับ 10 ธันวาคม 2567

Effects of Sex Education Instruction Program for Sexual Risk Behavior Prevention Among 5-6 grade Student at School in LumLukka District, Pathum Thani

Benjaporn Chaovanakate*

Somkid Prabpai**

Nopparat Suthitakon***

Abstract

The purpose of this research was to study the effect of a sex education program for preventing sexual risk behaviors among students in grades 5-6 at a school in Lam Luk Ka District, Pathum Thani using a quasi-experimental research model (Quasi - experimental research) with the main objectives to study the effect of the sex education program on preventing sexually risky behaviors of grade 5 - 6 students and to study knowledge, attitudes, skills in preventing sexual behaviors. by reviewing the relevant literature collecting data by using questionnaires Data were analyzed with descriptive statistics. The researcher took the original questionnaire and the sex education questionnaire to test the sample immediately. Then record the results of the exam as a score after studying (post-test). The results of the research concluded that Most students live with their parents. Sexual behaviors before participating in the sex education management program to prevent risky behaviors of sexual behavior have a good level of behavior. Knowledge of sexuality education after participating in the program average score increased. Comparing the difference after participating in the program, students had higher mean CSE knowledge levels. Percentage of correct answers to the CSE knowledge question Students answer questions correctly. The level of intention for the prevention of sexual intercourse behavior after participating in the program of intention for the prevention of sexual intercourse was at a good.

Keywords: Sexuality Education, Sexual Risk Behavior, Adolescent Pregnancy

* Master's degree students Physical Education Kasetsart University

** Assistant Professor. Dept. of Physical Education, Kasetsart University

*** Lecturer Dept. of Physical Education Faculty of Education, Kasetsart University

Contract: Benjaporn Chaovanakate

E-mail: benjaporn.chao@ku.th

Mobile: 097-0237294

Received December, 5 2022 ; Revised January, 31 2023 ; Accepted December, 10 2024

บทนำ

วัยรุ่นเป็นวัยที่ร่างกายมีการเจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว มีการเปลี่ยนแปลงทางด้านจิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญา เป็นช่วงที่มีความสำคัญช่วงชีวิตวัยถัดไป จึงต้องมีการวางรากฐานสุขภาพที่ดีเพื่อให้เติบโตเป็นผู้ใหญ่ สถานการณ์ปัจจุบันที่มีการเปลี่ยนแปลงทางด้านเศรษฐกิจ ความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยี วัฒนธรรม สังคมไทย ในทุกด้านอย่างรวดเร็ว และรุนแรง รวมถึงวิถีชีวิตทางด้านเพศด้วย โดยเฉพาะการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร ซึ่งก่อให้เกิดผลกระทบต่อครอบครัว สังคม และประเทศชาติตามมามากมาย จากการสำรวจของกรมอนามัย สำนักอนามัยการเจริญพันธุ์ รายงานประจำปี พ.ศ. 2563 สถานการณ์ด้านอนามัยการเจริญพันธุ์ที่สำคัญในปัจจุบัน พบว่า วัยรุ่นไทยมีเพศสัมพันธ์เร็วขึ้น และอายุน้อยลง เกิดปัญหาการตั้งครรภ์ตามมา รวมทั้งยังพบว่าวัยรุ่นมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศที่สำคัญ เช่น การมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ป้องกันมากขึ้น การใช้ถุงยางอนามัยและการคุมกำเนิดด้วยวิธีที่เชื่อถือได้ในการมีเพศสัมพันธ์ ครั้งล่าสุดมีแนวโน้มลดลงในเพศหญิง รวมทั้งจากรายงานของสำนักระบาดวิทยา กรมควบคุมโรค พบว่าอัตราป่วยโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นและเยาวชนอายุ 15 - 24 ปีมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้น (สำนักระบาดวิทยา กรมควบคุมโรค, 2563) สำนักอนามัยเจริญพันธุ์ กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข, 2563) แม้ในต่างประเทศ เช่นสหรัฐอเมริกา พบว่า เยาวชนเคยมีเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 34 ซึ่งในจำนวนนี้มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกอายุน้อยกว่า 13 ปี (ศูนย์ควบคุมและป้องกันโรคของสหรัฐอเมริกาเกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงของเยาวชน, 2013) พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ตั้งแต่วัยรุ่นได้ส่งผลกระทบต่อที่ตามมาคือ สถานการณ์การตั้งครรภ์ในวัยรุ่น ซึ่งได้พบว่าใน พ.ศ. 2564 อัตราการคลอดของหญิงอายุ 10 - 14 ปี มีจำนวน 2,385 คน (กรมอนามัย, 2561) นอกจากนี้ยังมีปัญหาการทำแท้ง การทอดทิ้งบุตร การติดเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และโรคเอดส์อีกด้วย (กรมอนามัย, 2555)

ปัญญากรินทร์ และ ปราโมทย์ (2560) ได้ทำการศึกษา วัยรุ่นไทยกับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรได้กล่าวถึง วัยรุ่นเป็นวัยที่ก้าวผ่านจากวัยเด็กเข้าสู่วัยผู้ใหญ่ มีอายุระหว่าง 12 - 20 ปี โดยเพศหญิงจะเข้าสู่วัยรุ่นเร็วกว่าเพศชายประมาณ 1 - 2 ปี (มาโนช หล่อตระกูล และคณะ, 2555) วัยรุ่นมีการเปลี่ยนแปลง อย่างมากทั้งด้านร่างกายจิตใจ อารมณ์และสังคม ซึ่งวัยรุ่น ต้องปรับตัวกับสภาพร่างกายที่เปลี่ยนไป มีอารมณ์อ่อนไหวเปลี่ยนแปลงง่าย วัยรุ่นเป็นวัยที่อยากรู้อยากลอง นอกจากนี้วัยนี้ยังให้ความสนใจในเรื่องเพศเป็นอย่างมาก เนื่องจากเป็นวัยที่มีพัฒนาการทางเพศที่สมบูรณ์ กล่าวคือ เข้าสู่วัยเจริญพันธุ์ โดยต่อมเพศจะมีหน้าที่ผลิตฮอร์โมนเอสโตรเจน (Estrogen) และเทสโทสเตอโรน (Testosterone) ซึ่งฮอร์โมนทั้งสองนี้ ทำให้อวัยวะเข้าสู่วัยหนุ่มสาว และมีอิทธิพลเป็นแรงขับทางเพศ (สำนักอนามัยการเจริญพันธุ์กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข) ตลอดจนค่านิยมทางเพศจากสื่อที่มีส่วนกระตุ้นความรู้สึกนึกคิด ทศนคติ ส่งเสริมให้วัยรุ่นมีความสนใจพฤติกรรมทางเพศมากขึ้น นำไปสู่การมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ การมีทัศนคติทางเพศที่ผิด ๆ การแสดงออก

ทางเพศอย่างชัดเจน ทำให้เกิดปัญหาการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรมากยิ่งขึ้น เพื่อจัดการปัจจัยสาเหตุดังกล่าวนี้จำเป็นต้องเป็นที่ยอมรับว่าควรได้เรียนรู้เกี่ยวกับเพศวิถีที่ถูกต้อง

ปัจจุบันสถานศึกษาในประเทศไทยมีการสอนเพศศึกษาที่ยังไม่รอบด้าน โดยมักเน้นย้ำเพียงหัวข้อที่เกี่ยวข้องกับสรีระ พัฒนาการทางเพศ การหลีกเลี่ยงการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน และการป้องกันการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ การสอนส่วนใหญ่มักใช้การบรรยายแทนการจัดกิจกรรมที่จะเอื้อให้เด็กได้คิดวิเคราะห์ และตั้งคำถามเชิงลึก (UNICEF, 2016) นอกจากนี้ผู้สอนยังมีค่านิยมเรื่องเพศศึกษาเป็นเรื่องควรปกปิด การสอนแบบให้ข้อมูลทุกด้านอาจเป็นดาบสองคม ชี้นำให้มีเพศสัมพันธ์เร็วขึ้น (สถาบันวิจัยประชากรและสังคมมหาวิทยาลัยมหิดล, 2552) จึงส่งผลให้วัยรุ่นขาดความรู้ ทักษะ เจตคติที่จะป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร การที่จะลดอัตราการตั้งครรภ์ในวัยรุ่นหรือลดจำนวนการติดเชื้อติดต่อทางเพศสัมพันธ์ในหมู่เยาวชนได้นั้น ต้องช่วยให้เด็กรู้จักตนเองและมีทักษะที่จำเป็น ตลอดจนมีความมั่นใจในการตัดสินใจ ที่ถูกต้องต่อวิถีทางเพศ (วาเลรี, UNICEF Thailand, 2016) กระทรวงศึกษาธิการ กล่าวถึง การสอนเพศศึกษา (Sexuality Education) เป็นการจัดการเรียนสอนที่เป็นกระบวนการเรียนรู้เกี่ยวกับเพศที่ต้องครอบคลุมถึงพัฒนาการทางร่างกาย จิตใจ การทำงานของสรีระ และการดูแลสุขภาพอนามัย ทศนคติ ค่านิยม สัมพันธภาพ พฤติกรรมทางเพศ มิติทางสังคมและวัฒนธรรมที่มีต่อวิถีทางเพศ เป็นกระบวนการพัฒนาทั้งด้านความรู้ ความคิด ทศนคติ อารมณ์และทักษะที่จำเป็นสำหรับบุคคล ที่จะช่วยให้สามารถเลือกดำเนินชีวิตทางเพศได้อย่างเป็นสุขและปลอดภัย สามารถพัฒนาและดำรงความสัมพันธ์กับผู้อื่นได้อย่างมีความรับผิดชอบและสมดุล

จากความสำคัญและปัญหาการตั้งครรภ์ในวัยรุ่นตามที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ในฐานะที่ผู้วิจัยมีหน้าที่เป็นครูผู้สอนรายวิชาสุขศึกษา ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดแจ้งลำหิน (พุนราชบุรีอุปถัมภ์) ได้ตระหนักถึงความสำคัญของการมีส่วนร่วมในการป้องกันแก้ไขปัญหาการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร เพื่อสร้างภูมิคุ้มกัน ปลูกฝังค่านิยม ทศนคติที่ดี และส่งเสริมให้นักเรียนมีความรู้ ทศนคติ มีการปฏิบัติในการป้องกันพฤติกรรมที่มีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะพัฒนาโปรแกรมการจัดการเรียนรู้เรื่องเพศศึกษาเพื่อป้องกันพฤติกรรมที่มีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เพื่อให้เด็กมีความรู้ ทศนคติ การปฏิบัติตัวเพื่อป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร ทั้งนี้ได้เลือกศึกษาในนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เนื่องจากเป็นกลุ่มอายุ 10-13 ปี เป็นกลุ่มที่เริ่มก้าวเข้าสู่วัยรุ่น เริ่มมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกมากที่สุด ผลที่คาดว่าจะได้รับจากการเข้าร่วมโปรแกรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจะเป็นการสร้างภูมิคุ้มกันที่ดีแก่เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และ

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปู่กฝิ่งทัศนคติทางเพศที่ถูกต้อง มีพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมสามารถป้องกันพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรได้

วัตถุประสงค์ของงานวิจัย

เพื่อศึกษาผลของโปรแกรมการจัดการเรียนรู้เพศศึกษาเพื่อป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 - 6 โรงเรียนแห่งหนึ่งในอำเภอลำลูกกา ปทุมธานี

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มประชากร กลุ่มตัวอย่าง

นักเรียนชาย และนักเรียนหญิงที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดแจ้งลำหิน (พุนราชบุรีอุปถัมภ์) ตำบลบึงคำพร้อย อำเภอลำลูกกา จังหวัดปทุมธานี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา ปทุมธานี เขต 2 จำนวน 41 คน

การเก็บและรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยวางแผนเก็บรวบรวมข้อมูลในเดือนพฤษภาคม ถึง เดือนสิงหาคม พ.ศ. 2565 โดยใช้วิธีการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental Research) ใช้รูปแบบการวิจัยแบบ Pre - test Post - test one group Design โดยมีขั้นตอน ดังนี้

1. ผู้วิจัยติดต่อขอความร่วมมือ โดยทำบันทึกข้อความผ่านหัวหน้าภาควิชาพลศึกษาไปยังคณบดีคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ทำหนังสือราชการขออนุญาตผู้อำนวยการโรงเรียนวัดแจ้งลำหิน (พุนราชบุรีอุปถัมภ์) ตำบลบึงคำพร้อย อำเภอลำลูกกา จังหวัดปทุมธานี เพื่อดำเนินการเก็บข้อมูล
2. ผู้วิจัยติดต่อขอความร่วมมือจากครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และครูประจำชั้น ประถมศึกษาปีที่ 6 เพื่อชี้แจงวัตถุประสงค์ในการทำวิจัยแก่นักเรียน
3. ผู้วิจัยนำแบบสอบถาม และแบบทดสอบความรู้เรื่องเพศศึกษา เพื่อป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 - 6 โรงเรียนแห่งหนึ่งใน อำเภอลำลูกกา จังหวัดปทุมธานี ไปให้นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทำในช่วงเวลาก่อนเรียน 1 สัปดาห์ แล้วบันทึกคะแนนที่ได้จากการทดสอบ เป็นคะแนนทดสอบก่อนเรียน (Pre - test)

4. ผู้วิจัยดำเนินการทดลองโดยจัดโปรแกรมการจัดการเรียนรู้เพศศึกษาเพื่อป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 - 6 โรงเรียนแห่งหนึ่งในอำเภอลำลูกกา ปทุมธานี โดยใช้เวลาในการสอน 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 60 นาที (โดยใช้เวลาหลังเลิกเรียน)

5. หลังจากการทดลองสิ้นสุดลง ผู้วิจัยนำแบบสอบถาม และแบบทดสอบความรู้เรื่องเพศศึกษา การจัดการเรียนรู้เพศศึกษาเพื่อป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 - 6 โรงเรียนแห่งหนึ่งในอำเภอลำลูกกา ปทุมธานี ฉบับเดิมไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างทันที แล้วบันทึกผลการสอบไว้เป็นคะแนนหลังเรียน (Post - test)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. โปรแกรมการจัดการเรียนรู้เพศศึกษาเพื่อป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 - 6 โรงเรียนแห่งหนึ่งในอำเภอลำลูกกา ปทุมธานี ประกอบด้วยแผนการจัดการเรียนรู้เรื่องเพศศึกษาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนรู้มีความรู้ ทักษะ และ การปฏิบัติ เพื่อป้องกันตนเองจากการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร มีการกำหนดแผนการเรียนรู้ไว้ 6 แผน ใช้เวลาในการเรียน (หลังเลิกเรียน) แผนละ 1 ชั่วโมง / สัปดาห์ 6 ครั้งติดต่อกัน แต่ละแผนการเรียนรู้มีความ เฉพาะเจาะจง มีการกำหนดวัตถุประสงค์ เนื้อหา กิจกรรม การวัดและการประเมินผลการเรียนรู้ 2. แบบสอบถามและแบบทดสอบความรู้เรื่องเพศศึกษาเพื่อป้องกันพฤติกรรมที่มีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร ประกอบด้วย ข้อมูลส่วนบุคคล ประกอบด้วย ข้อมูลทั่วไป ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา รายได้ บุคคลที่ให้คำปรึกษาเมื่อมีปัญหาเรื่องเพศ แหล่งเรียนรู้เพศศึกษา การใช้สื่อต่าง ๆ และการทำกิจกรรมการใช้เวลาว่างในชีวิตประจำวัน มีแบบทดสอบความรู้ ทักษะ การปฏิบัติ เรื่องเพศศึกษา ได้แก่ การเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกายของวัยรุ่น การรู้เท่าทันอารมณ์ทางเพศ การป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศ การรักษานวลสงวน การตั้งครรรภ์ไม่พร้อม โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และความรู้ในการป้องกันพฤติกรรมที่มีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควร

การวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัย

หลังจากการเก็บรวบรวมข้อมูลเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมทางคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป โดยดำเนินการดังนี้

1. ตรวจสอบความสมบูรณ์ครบถ้วนของแบบสอบถามที่เก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง
2. นำแบบสอบถามที่ได้มาทำการลงรหัส และให้คะแนนแต่ละข้อคำถามในแบบสอบถามตาม เกณฑ์ที่กำหนดไว้
3. บันทึกข้อมูลที่ได้อลงในโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป
4. วิเคราะห์ผลและสรุปผล ตามหลักสถิติ ประกอบด้วย ข้อมูลลักษณะทางชีวสังคม ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา โดยใช้สถิติหาค่าความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage)

5. วิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนทดสอบก่อนเรียน (Pre - test) กับคะแนนทดสอบหลังเรียน (Post-test) แบบวัดความรู้ ความสามารถด้านการคิด การป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 - 6 โรงเรียนแห่งหนึ่งในอำเภอลำลูกกา ปทุมธานี โดยใช้สถิติ (t - test)

สรุปผลการวิจัย

ตารางที่ 1 ผลการประเมินลักษณะของประชากรที่ใช้ในการศึกษา

ลักษณะของประชากร	จำนวน	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	26	63.40
หญิง	15	36.60
อายุ		
10 ปี	8	19.50
11 ปี	18	43.90
12 ปี	14	34.10
13 ปี	1	2.40
ตารางที่ 1 (ต่อ)		
ผลการเรียน (เกรดเฉลี่ย : GPA)		
ต่ำกว่า 1.00	2	4.90
1.01 – 1.50	8	19.50
1.51 – 2.00	2	4.90
2.01 – 2.50	4	9.80
2.51 – 3.00	12	29.30
3.01 – 3.50	7	17.10
3.51 – 4.00	6	14.60
บุคคลที่พักอาศัยอยู่ด้วย		
พ่อแม่	29	70.70
ปู่ ย่า ตา ยาย หรือญาติ	7	17.10
อื่น ๆ	5	12.20
ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง		
ไม่ได้เรียน	1	2.40
ประถมศึกษา	3	7.30
มัธยมต้น	2	4.90
มัธยมปลาย	2	4.90
ปวช.	1	2.40
ปริญญาตรี	1	2.40
ปริญญาเอก	4	9.80
ไม่ทราบ	27	65.90

จากตารางที่ 1 เป็นผลการประเมินลักษณะของประชากรที่ใช้ในการศึกษา ซึ่งพบว่า ลักษณะของประชากร ได้แก่ เพศ อายุ และบุคคลที่พักอาศัย กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศชาย อายุ 11 ปี ผลการเรียนเกรดเฉลี่ยอยู่ในระดับ 2.51 - 3.00 พักอาศัยอยู่กับพ่อแม่

ตารางที่ 2 ผลการประเมินพฤติกรรมทางเพศก่อนเข้าร่วมโปรแกรมการจัดการเรียนรู้เพศศึกษาเพื่อป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน

ระดับพฤติกรรมทางเพศก่อนเข้าโปรแกรม	ไม่เคยปฏิบัติ (ร้อยละ)	ปฏิบัติ นาน ๆ ครั้ง (ร้อยละ)	ปฏิบัติ บ่อยครั้ง (ร้อยละ)
1. นักเรียนแต่งตัวรัดรูป	61.00	31.70	7.30
2. นักเรียนเที่ยวกับแฟนสองต่อสอง	82.90	17.10	-
3. นักเรียนไปผับ	78.00	19.50	2.40
4. นักเรียนอยู่ที่ลับตาแฟน	75.60	19.50	4.90
5. นักเรียนดูสื่อลามก	68.30	29.30	2.40
6. นักเรียนดื่มเหล้า	87.80	9.80	2.40
7. นักเรียนยอมให้แฟนหอมแก้ม	78.00	22.00	-
8. นักเรียนขอคำปรึกษา	80.50	17.10	2.40

จากตารางที่ 2 ผลการประเมินพฤติกรรมทางเพศก่อนเข้าร่วมโปรแกรมการจัดการเรียนรู้เพศศึกษาเพื่อป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน พบว่า กลุ่มทดลองส่วนใหญ่ ไม่เคยปฏิบัติพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ดังนั้น จึงมีพฤติกรรมทางเพศก่อนเข้าร่วมโปรแกรมการจัดการเรียนรู้เพศศึกษาเพื่อป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ทางปฏิบัติเป็นไปในทางที่ดี

ตารางที่ 3 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยด้านเพศวิถีศึกษา ก่อน และหลังการเข้าร่วมโปรแกรมการจัดการเรียนรู้เพศศึกษาเพื่อป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน

กลุ่มทดลอง	ความรู้เกี่ยวกับเพศวิถีศึกษา		ผลต่างค่าเฉลี่ย (95% CI)	p value
	คะแนนเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน		
ก่อนเข้าร่วมโปรแกรม	2.70	1.12	6.02 (5.4-6.50)	< .001
หลังเข้าร่วมโปรแกรม	8.73	0.83		

คะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ก่อนการเข้าร่วมโปรแกรม ร้อยละ 2.70, หลังการเข้าร่วมโปรแกรม ร้อยละ 8.73 , $p < .001$

จากตารางที่ 3 ภายหลังการทดลองใช้โปรแกรมการจัดการเรียนรู้เพศศึกษาเพื่อป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยด้านเพศวิถีศึกษา ก่อนและหลังการเข้าร่วมโปรแกรม พบว่า ก่อนเข้าร่วมโปรแกรมนักเรียนมีระดับความรู้เรื่องเพศวิถีศึกษา คะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 2.70 และหลังการเข้าร่วมโปรแกรม คะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 8.73 ซึ่งหลังการเข้าร่วมโปรแกรมการจัดการเรียนรู้เพศศึกษาเพื่อป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน นักเรียนมีระดับความรู้เรื่องเพศวิถีศึกษาแตกต่างจากก่อนการเข้าร่วมโปรแกรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ตารางที่ 4 ร้อยละการตอบถูกในประเด็นคำถามความรู้เกี่ยวกับเพศวิถีศึกษา

ประเด็นคำถาม	การตอบถูกในประเด็น คำถาม (ร้อยละ)
1. ความเกี่ยวข้องกับเพศศึกษาน้อยที่สุด	85.40
2. เหตุผลที่ไม่ควรห้ามวัยรุ่นตั้งครรภ์	100.00
3. คนที่มีความรับผิดชอบเรื่องเพศสัมพันธ์มากที่สุด	100.00
4. วัยรุ่นไม่เที่ยวบริการแต่ติด HIV	100.00
5. วิธีคุมกำเนิดแบบใหม่	97.60
6. สถานการณ์เสี่ยงต่อเพศสัมพันธ์น้อยที่สุด	46.30
7. การใช้ถุงยางอนามัยถูกวิธี	97.60
8. การใส่ยาคุมกำเนิดแบบ 28 เม็ดที่ถูกวิธี	95.10
9. พรบ. ป้องกันและแก้ไขปัญหาตั้งครรภ์ในวัยรุ่น พ.ศ. 2559	100.00
10. ไม่ใช่ประโยชน์จากการเรียนเพศวิถีศึกษา	51.20

จากตารางที่ 4 ร้อยละการตอบถูกในประเด็นคำถามความรู้เกี่ยวกับเพศวิถีศึกษา พบว่า ผลการประเมินความรู้เกี่ยวกับเพศวิถีศึกษา นักเรียนส่วนใหญ่ตอบคำถามได้อย่างถูกต้อง โดยเฉพาะประเด็นคำถามที่ 2 , 3, 4 และ 9 สามารถตอบถูก คิดเป็นร้อยละ 100.00

ตารางที่ 5 ผลการเปรียบเทียบทัศนคติต่อเพศวิถีศึกษา

กลุ่มทดลอง	ทัศนคติต่อเพศวิถีศึกษา		ผลต่างค่าเฉลี่ย (95% CI)	p value
	คะแนนเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน		
ก่อนเข้าร่วมโปรแกรม	25.73	5.13	5.14	< .001
หลังเข้าร่วมโปรแกรม	51.00	4.37	(3.42 - 6.86)	

คะแนนเฉลี่ย ผลการเปรียบเทียบทัศนคติต่อเพศวิถีศึกษา ก่อนการเข้าร่วมโปรแกรมการจัดการเรียนรู้เพศศึกษาเพื่อป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน คะแนนเฉลี่ย 25.73 หลังการเข้าร่วมโปรแกรม คะแนนเฉลี่ย 51.00, $p < .001$

จากตารางที่ 5 ภายหลังจากทดลองใช้โปรแกรมการจัดการเรียนรู้เพศศึกษาเพื่อป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน ผลการเปรียบเทียบทัศนคติต่อเพศวิถีศึกษาก่อนการเข้าร่วมโปรแกรมการจัดการเรียนรู้เพศศึกษาเพื่อป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ พบว่า ก่อนเข้าร่วมโปรแกรม กลุ่มทดลองมีทัศนคติต่อเพศวิถีศึกษาคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 25.73 และหลังการเข้าร่วมโปรแกรม คะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 51.00

เมื่อเปรียบเทียบทัศนคติต่อเพศวิถีศึกษา พบว่า ก่อนนักเรียนเข้าร่วมโปรแกรมการจัดการเรียนรู้เพศศึกษาเพื่อป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ นักเรียนมีทัศนคติต่อเพศวิถีศึกษา คะแนนเฉลี่ย 25.73 และหลังจากการเข้าร่วมโปรแกรมการจัดการเรียนรู้เพศศึกษาเพื่อป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ คะแนนเฉลี่ย 51.00 พบว่าหลังการทดลองมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ตารางที่ 6 ผลประเด็นคำถามทัศนคติต่อเพศวิถีศึกษา

ประเด็นคำถาม	เห็นด้วย (ร้อยละ)	ไม่เห็นด้วย (ร้อยละ)	ไม่เห็นด้วย (ร้อยละ)
1. ผู้ชายมีสิทธิตัดสินใจมากกว่า	2.44	12.20	85.37
2. การเรียนเป็นเรื่องสำคัญต่อผู้ชาย	2.44	9.76	87.80
3. ผู้หญิงมีสิทธิตัดสินใจด้วยตนเองจะแต่งงานกับใคร	75.61	17.07	7.32
4. การชอบเพศเดียวกันเป็นสิ่งผิด	12.20	26.83	60.98
5. การมีเพศสัมพันธ์โดยไม่แต่งงานนั้นไม่ผิด หากว่าสองฝ่ายมีการป้องกัน	21.95	53.66	24.39
6. ภรรยาไม่สามารถปฏิเสธการมีเพศสัมพันธ์กับสามี เพราะเป็นหน้าที่	2.44	4.88	92.68
7. รูปร่างหน้าตาที่มีความสำคัญพอๆกับนิสัยใจคอในการคบเพื่อน	9.76	29.27	60.98
8. ผู้หญิงพกถุงยางอนามัยเป็นเรื่องปกติ	19.51	68.29	12.20
9. สามีมีสิทธิ์ทุบตีภรรยา หากภรรยาเถียง ไม่ดูแลลูก ไม่ซื้อสัตว์	2.44	-	97.56
10. ผู้หญิงที่กำลังมีประจำเดือนไม่ควรเข้าไปสถานที่ศักดิ์สิทธิ์	9.76	41.46	48.78
11. ประธานนักเรียนไม่ควรเป็นกะเทย เกย์ ทอม ดี	21.95	21.95	56.10
12. ผู้ชายควรได้รับการสอนเพศวิถีมากกว่าผู้หญิงเพราะทำให้ตั้งครรภ์และเกิดโรคติดต่อ	19.51	34.15	46.34
13. การพูดคุยกุณเรื่องเพศกับพ่อแม่ ครู เป็นเรื่องปกติ	51.22	43.90	4.88

จากตารางที่ 6 ผลประเด็นคำถามทัศนคติต่อเพศวิถีศึกษาเพื่อส่งเสริมพฤติกรรมป้องกันการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน พบว่า ผลประเด็นคำถามทัศนคติต่อเพศวิถีศึกษา จำนวนทั้งหมดนั้น นักเรียนเห็นด้วยกับข้อความที่มีความหมายทางบวก และไม่เห็นด้วยกับข้อความที่มีความหมายทางลบ

ตารางที่ 7 ผลความตั้งใจใฝ่พฤติกรรมป้องกันการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน

ระดับความตั้งใจใฝ่พฤติกรรมป้องกันการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน	ความถี่	ร้อยละ
28 - 35	24	58.53
21 - 27	16	39.02
7 - 20	1	2.43

จากตารางที่ 7 ผลความตั้งใจใฝ่พฤติกรรมป้องกันการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน พบว่าระดับผลความตั้งใจใฝ่พฤติกรรมป้องกันการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนหลังเข้าร่วมโปรแกรมการ

จัดการเรียนรู้เพศศึกษาเพื่อป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ นักเรียนส่วนใหญ่มีความตั้งใจใฝ่พฤติกรรม
การป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ช่วงคะแนน 28 - 35 ซึ่งอยู่ในระดับที่ดี คิดเป็นร้อยละ 58.53

ตารางที่ 8 ผลประเด็นคำถามความตั้งใจใฝ่พฤติกรรมการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์

ประเด็นคำถาม	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	ระดับ พฤติกรรม
1. เมื่อแฟนชวนหนีเรียนนักเรียนพูดเตือนให้เปลี่ยนใจ	4.90	0.62	ดี
2. นักเรียนจะรับฟังและปฏิบัติตามคำแนะนำเรื่องการวางตัวจากอาจารย์ พ่อแม่ผู้ปกครอง	4.97	0.15	ดี
3. นักเรียนจะปฏิเสธการมีเพศสัมพันธ์ถ้าแฟนไม่ใช้ถุงยางอนามัย	4.70	1.05	ดี
4. ฉันมั่นใจว่าสามารถยืนยันและต่อรองกับคูให้ใช้ถุงยางอนามัย ทุกครั้งเมื่อมีเพศสัมพันธ์	3.80	1.32	ดี
5. ฉันกล้าเล่าความไม่สบายใจกับผู้ใหญ่ที่ไว้วางใจ หากมีใครมาสัมผัสเนื้อตัวโดยเราไม่ยินยอม	3.48	1.22	พอใช้
6. ฉันกล้าบอกความไม่สบายใจกับคนที่มาสัมผัสเนื้อตัวโดยเราไม่ยินยอมในทันที	3.24	1.22	พอใช้
7. ฉันกล้าไปปรึกษาครู เมื่อมีปัญหากังวลเรื่องเพศ	3.29	1.30	พอใช้

จากตารางที่ 8 ผลประเด็นคำถามความตั้งใจใฝ่พฤติกรรมการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ พบว่า นักเรียน
มีความตั้งใจใฝ่พฤติกรรมการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ อยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.67 - 5.00 และ
มีความตั้งใจใฝ่พฤติกรรมการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ อยู่ในระดับพอใช้ โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 2.34 - 3.66
ซึ่งหลังจากที่นักเรียนเข้าร่วมโปรแกรมการจัดการเรียนรู้เพศศึกษาเพื่อป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ไม่พบ
นักเรียนที่มีพฤติกรรมป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ในระดับปรับปรุง

อภิปรายผลการวิจัย

การศึกษาผลของโปรแกรมการจัดการเรียนรู้เพศศึกษาเพื่อป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน
ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 - 6 โรงเรียนแห่งหนึ่งในอำเภอลำลูกกา ปทุมธานี พบว่า การใช้โปรแกรม
การจัดการเรียนรู้เพศศึกษาเพื่อป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนที่จัดทำขึ้นในกลุ่มทดลองเกิด
การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมสามารถวิจารณ์ผลได้ ดังนี้

ด้านการประเมินพฤติกรรมทางเพศก่อนเข้าร่วมโปรแกรมการจัดการเรียนรู้เพศศึกษาเพื่อป้องกัน
พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน กลุ่มทดลองส่วนใหญ่ ไม่เคยปฏิบัติพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ทั้งนี้ สามารถ
อธิบายได้ว่า ก่อนเข้าร่วมโปรแกรมการจัดการเรียนรู้เพศศึกษาเพื่อป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ กลุ่มทดลอง
จึงมีพฤติกรรมทางเพศเรื่องของการปฏิบัติตนเป็นไปในทางที่ดี สอดคล้องกับการศึกษาของ วานิสสา อรพินท์
และชฎาภา (2563) พบว่า เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความรอบรู้ด้านสุขภาพ และพฤติกรรมป้องกัน

การมีเพศสัมพันธ์ของกลุ่มทดลอง ก่อนทดลอง หลังการทดลอง และระยะติดตามผล มีความแตกต่างกัน พฤติกรรมการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ ระหว่างกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ภายหลังการทดลอง และระยะติดตามผล พบว่า คะแนนเฉลี่ยความรอบรู้ทางสุขภาพ และพฤติกรรมป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ ของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ทั้งนี้ สามารถอธิบายได้ว่า โปรแกรมที่สร้างขึ้นส่งผลให้ผู้เรียนมีความรู้และทักษะในการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศเพิ่มมากขึ้น นอกจากนี้ยังพบว่า นักเรียนที่มีความรู้มากขึ้น หรือมีทัศนคติเกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศดีขึ้น ส่งผลให้มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศลดลง

ด้านการประเมินความรู้เกี่ยวกับเพศวิถีศึกษา ผลการประเมินความรู้เกี่ยวกับเพศวิถีศึกษา ก่อนเข้าร่วมโปรแกรม กลุ่มทดลองมีระดับความรู้เรื่องเพศวิถีศึกษาแตกต่างจากก่อนการเข้าร่วมโปรแกรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ทั้งนี้สามารถอธิบายได้ว่า ภายหลังการทดลองใช้โปรแกรมการจัดการเรียนรู้เพศศึกษา เพื่อป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน ส่งผลทำให้นักเรียนมีระดับความรู้เรื่องเพศวิถีศึกษาสูงกว่าก่อนการเข้าร่วมโปรแกรม สอดคล้องกับการศึกษาของ กิริยา บุปผา และอนันต์ (2562) พบว่า นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เข้ารับโปรแกรมการจัดการเรียนรู้เพศศึกษาเพื่อพัฒนาทักษะชีวิตโดยประยุกต์แนวคิดการจัดการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม หลังเข้ารับโปรแกรมฯ มีคะแนนเฉลี่ยความรู้เพศศึกษา และทักษะชีวิตสูงกว่าก่อนเข้ารับโปรแกรมฯ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 กลุ่มทดลองที่เข้ารับโปรแกรมการจัดการเรียนรู้เพศศึกษาเพื่อพัฒนาทักษะชีวิตโดยประยุกต์แนวคิดการจัดการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม หลังเข้ารับโปรแกรมมีคะแนนเฉลี่ยความรู้เพศศึกษาและทักษะชีวิตสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่เรียนวิชาเลือกอื่น ด้วยเช่นกัน

ด้านการประเมินความรู้เกี่ยวกับเพศวิถีศึกษา ร้อยละการตอบถูกในประเด็นคำถามความรู้เกี่ยวกับเพศวิถีศึกษา พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ตอบคำถามได้อย่างถูกต้อง โดยเฉพาะประเด็นคำถามในบางประเด็น นักเรียนสามารถตอบถูก ร้อยละ 100.00

ด้านทัศนคติต่อเพศวิถีศึกษา ผลการเปรียบเทียบทัศนคติต่อเพศวิถีศึกษา พบว่า หลังการทดลอง มีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ทั้งนี้สามารถอธิบายได้ว่า ภายหลังการทดลองใช้โปรแกรมการจัดการเรียนรู้เพศศึกษาเพื่อป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน ส่งผลทำให้นักเรียนมีทัศนคติต่อเพศวิถีศึกษาสูงกว่าก่อนการเข้าร่วมโปรแกรม สอดคล้องกับการศึกษาของ พัทธนิยา

ศิริวรรณ มั่นทนา สุภัตสร พรพรรณ และ ศิริธร (2561) พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีคะแนนเฉลี่ยความรู้ และทัศนคติต่อการป้องกันการตั้งครรภ์ในวัยรุ่นอยู่ในระดับปานกลางเพิ่มสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลอง มีคะแนนเฉลี่ยความตั้งใจในการป้องกันการตั้งครรภ์ในระดับดีมากคะแนนเพิ่มสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลอง ผลการติดตามระยะ 1 เดือน และ 2 เดือน พบคะแนนเฉลี่ยความรู้และทัศนคติต่อการป้องกันการตั้งครรภ์ในวัยรุ่นยังคงสูงกว่าก่อนการทดลอง สรุปได้ว่าโปรแกรมการส่งเสริมสุขภาพทางเพศในการศึกษานี้มีประสิทธิภาพต่อการเสริมสร้างความรู้ และทัศนคติในการป้องกันการตั้งครรภ์ในวัยรุ่นตอนต้น

ด้านประเด็นคำถามทัศนคติต่อเพศวิถีศึกษา ผลประเด็นคำถามทัศนคติต่อเพศวิถีศึกษาเพื่อส่งเสริมพฤติกรรมป้องกันการตั้งครรภ์เสี่ยงทางเพศของนักเรียน พบว่า ผลประเด็นคำถามทัศนคติต่อเพศวิถีศึกษาจำนวนทั้งหมดนั้น นักเรียนเห็นด้วยกับข้อความที่มีความหมายทางบวก และไม่เห็นด้วยกับข้อความที่มีความหมายทางลบ

ด้านความตั้งใจใฝ่พฤติกรรมป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ ผลความตั้งใจใฝ่พฤติกรรมป้องกันการตั้งครรภ์เสี่ยงทางเพศของนักเรียน พบว่า ระดับผลความตั้งใจใฝ่พฤติกรรมป้องกันการตั้งครรภ์เสี่ยงทางเพศของนักเรียน อยู่ในช่วงคะแนน 28 - 35 คิดเป็นร้อยละ 58.53 สามารถอธิบายได้ว่า นักเรียนมีระดับความตั้งใจใฝ่พฤติกรรมป้องกันการตั้งครรภ์เสี่ยงทางเพศหลังเข้าร่วมโปรแกรมของนักเรียนนั้นอยู่ในระดับที่ดี สอดคล้องกับการศึกษาของ นาทยา และพรณี (2562) ผลการวิจัยพบว่า หลังการทดลอง กลุ่มทดลองมีคะแนนความรอบรู้ด้านสุขภาพ การรับรู้ความสามารถตนเอง และความคาดหวังในผลลัพธ์จากการป้องกันการตั้งครรภ์ก่อนวัยอันควร และความตั้งใจในการปฏิบัติเพื่อป้องกันการตั้งครรภ์ สูงกว่าก่อนการทดลอง และกลุ่มเปรียบเทียบสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการส่งเสริมสุขภาพทางเพศของวัยรุ่นได้

ด้านประเด็นคำถามความตั้งใจใฝ่พฤติกรรมป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ ผลประเด็นคำถามความตั้งใจใฝ่พฤติกรรมป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ พบว่า นักเรียนมีความตั้งใจใฝ่พฤติกรรมป้องกันการมีเพศสัมพันธ์อยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.67 - 5.00 และมีความตั้งใจใฝ่พฤติกรรมป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ อยู่ในระดับพอใช้ โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 2.34 - 3.66 สามารถอธิบายได้ว่า หลังจากที่นักเรียนเข้าร่วมโปรแกรมการจัดการเรียนรู้เพศศึกษาเพื่อป้องกันการตั้งครรภ์เสี่ยงทางเพศ ไม่พบนักเรียนที่มีพฤติกรรมป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ในระดับปรับปรุง สอดคล้องกับการศึกษาของ สินีนาฏ (2563) ผลการวิจัยพบว่า หลังการจัดกิจกรรมมีคะแนนเฉลี่ยหลังเข้าร่วมกิจกรรมด้านทัศนคติ การคล้อยตามอิทธิพลของครอบครัว การรับรู้ด้านการควบคุมตนเอง

และความตั้งใจในการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันการตั้งครรภ์ก่อนวัยอันควร และป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ สูงกว่าก่อนเข้าร่วมกิจกรรม เพิ่มขึ้นกว่าก่อนเข้าร่วมกิจกรรม

ข้อเสนอแนะการวิจัย

โรงเรียนควรมีนโยบายการจัดการเรียนรู้เพศวิถีศึกษารอบด้าน ครูผู้สอนจัดการเรียนการสอนอย่างต่อเนื่อง สามารถทำให้ครูผู้สอนเข้าใจเป้าหมาย วัตถุประสงค์ของหลักสูตร แผนการเรียนรู้ ครูทุกคนควรมีทัศนคติเชิงบวกต่อเพศวิถี ตระหนักว่า นักเรียนทุกคนต้องได้รับสิทธิการได้รับความรู้เรื่องเพศศึกษา และเพศวิถีอย่างถูกต้อง มีการประสานการดูแล ให้ความช่วยเหลือ เชื่อมโยงโรงเรียนกับครอบครัว สร้างวินัยเชิงบวก แก่นักเรียน รวมทั้งสร้างความร่วมมือกับภาคีเครือข่ายที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการพัฒนาเยาวชน การส่งเสริมทักษะชีวิต การคุ้มครองสิทธิเด็ก และในขณะเดียวกันต้องมีการแก้ไขปัญหานักเรียนตั้งครรภ์ เพราะการตั้งครรภ์วัยรุ่น เป็นเรื่องที่ละเอียดอ่อน มีผู้เกี่ยวข้องหลายบุคคล และการวิจัยนี้เป็นการมุ่งพัฒนาระดับความรู้ ทัศนคติ และความตั้งใจใฝ่พฤติกรรมป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร ซึ่งนับว่าประสบความสำเร็จในการดำเนินกิจกรรม และสามารถปรับเปลี่ยนพฤติกรรมป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรได้ ฉะนั้นสิ่งที่ควรดำเนินการวิจัยครั้งต่อไปคือ ทำการศึกษาขยายผลไปสู่โรงเรียนอื่น เพื่อป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรของนักเรียน

เอกสารอ้างอิง

สำนักระบาดวิทยากรมควบคุมโรค. (2555). การเฝ้าระวังพฤติกรรมเสี่ยงที่สัมพันธ์กับการติดเชื้อเอชไอวี

ปี 2555. สืบค้นเมื่อ 12 ตุลาคม 2565, สืบค้นจาก <http://203.157.232.1/~cd-aids/BSS53.html>.

กิตติพงศ์ พลเสน. (2548). ปัจจัยที่มีผลต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนระดับอาชีวศึกษาในพื้นที่

กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ฐิติมา เพชรสัมฤทธิ์, ไชยรัตน์ ปราณี, และ สุพัฒนา หอมบุปผา. (2557). ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมสุขภาพ

ทางเพศของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดนครสวรรค์. วารสารวิชาการเครือข่าย

บัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏภาคเหนือ, 4(6), 73-74.

ณิชาภัทร ปุ่นมีกิจ. (2559). ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

เมืองพัทยา. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต (สาขาวิชาการพยาบาลเวชปฏิบัติ

ชุมชน). คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา.

- ปัญญากรินทร์ หอยรัตน์ และปราโมทย์ วงศ์สวัสดิ์. (2560). วัยรุ่นไทยกับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร. *วารสารวิทยาลัยพยาบาลพระปกเกล้า จันทบุรี*, 28(2), 173-174.
- วนิดา พันหงส์, กฤษณา วุฒิสินธุ์, และธวัชวงศ์ชัย ไตรทิพย์. (2559). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นในเขตอำเภอเมืองจังหวัดกาฬสินธุ์. *วารสารวิชาการแพรวากาฬสินธุ์*, 3(2), 56-57.
- ศศิธร รุจนเวช. (2559). การดูแลสุขภาพวัยรุ่น: การส่งเสริมความผาสุกด้านจิตวิญญาณในการป้องกันพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรในวัยรุ่นไทย. *วารสารคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา*, 24(4), 24-26.
- สุนิสา จันท์แสง, อารีย์ ร้องจิก, ปุรินทร์ ศรีศศลักษณ์, ศรีสุรางค์ เคหะนาค และ ปัญรัตน์ ไส้สุวรรณชาติ. (2562). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการใช้อินเทอร์เน็ตของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในอำเภอเมือง จังหวัดสุพรรณบุรี. *วารสารพยาบาลกระทรวงสาธารณสุข*, 30(2), 123-124.
- Almeida, N., A. Teixeira, J., Garcia, N. Martins and C. Ramalho (2019). Effects of an Educational Intervention on Angolan Adolescents' Knowledge of Human Reproduction: A Quasi - Experimental Study. *International journal of environmental research and public health*.
- Rotz, D., B. Goesling, J. Manlove, K. Welti and C. Trenholm (2018). Impacts of a school - wide, peer - led approach to sexuality education: a matched comparison group design. *Journal of School Health*.
- Scull, T. S., J. B. Kupersmidt, C. V. Malik, and E. M. Keefe (2018). Examining the efficacy of an mHealth media literacy education program for sexual health promotion in older adolescents attending community college. *Journal of American College Health*.
- Suzuki, S., S. Takeda, T. Okano, and K. Kinoshita (2018). *Recent strategies in perinatal mental health care in Japan*. Hypertension Research in Pregnancy, HRP 2018-006.